

Arrest

nr. 211 659 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 november 2015 België is binnengekomen, diende op 9 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 2 mei 2018, nr. 203 393).

1.3. Op 11 juni 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/11/2015
Overdracht CGVS: 25/02/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 19 juli 2017 van 09u01 tot 11u07, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester Gostek, loco meester Appelen, was aanwezig van 09u13 tot het einde van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Hazara te zijn van etnische origine. U woonde in het dorp Hesar in het district Hesa-e-awal Behsud in de provincie Maidan Wardak. Uw ouders stierven toen u nog jong was en u groeide op bij uw oom. U hebt geen broers of zussen. Er waren problemen in uw regio met de Taliban en de Kuchi. Er was een Hazara-commandant, genaamd F., die dorpingen rekruteerde om zich te verdedigen tegen de Taliban en tegen de Kuchi. U vreesde door hem gerekruteerd te worden en verstopte zich voor hem. U vreesde ook gedood te worden door de Taliban of door de Kuchi tijdens de aanvallen op de dorpen. Tijdens een aanval op uw dorp vier jaar geleden, vluchtte u naar Iran. U verbleef er twee jaar illegaal. Van daar uit vluchtte u naar België omdat u vreesde gerepatrieerd te worden naar Afghanistan. U was anderhalve maand onderweg en kwam aan op 3 november 2015 en diende een asielaanvraag in op 9 november 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag bracht u de taskara van uw vader mee. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban of de Kuchi.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u vreesde onder dwang gerekruteerd te worden door een zekere commandant F., een Hazara die de wapens opnam tegen de Kuchi's (gehoorverslag CGVS, p. 9). U vermeldde deze vrees voor gedwongen rekrutering echter niet bij de registratie van uw asielaanvraag (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. Voorts zei u op het CGVS wel dat deze F. u onder dwang wilde meenemen, maar uit uw verklaringen blijkt dat u hem nooit persoonlijk gezien of gesproken hebt. Wanneer u gevraagd werd hoe u dan wist dat hij u wilde rekruteren, antwoordde u dat hij Jihad deed en veel ervaring had (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze verklaring biedt geen antwoord op de vraag. U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u een gedwongen rekrutering zou moeten vrezén.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt zijn, en bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het document dat u neerlegt kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw vaders taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Wat betreft uw verwijzingen naar de aanvallen van de Taliban en van de Kuchi's in uw regio, moet vastgesteld worden dat deze niet op u gericht waren (gehoorverslag CGVS, p. 8-10). Ze kunnen dus beschouwd worden als een illustratie van de algemene situatie in uw regio van herkomst.

Wat betreft uw vrees omwille van het feit dat u een sjitisch Hazara bent, moet worden opgemerkt dat u persoonlijk geen problemen hebt gekend omwille van uw geloof of omwille van uw etnische afkomst (CGVS, p. 13-14). Het louter verwijzen naar uw geloof en uw etnische afkomst is niet voldoende om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade af te leiden. Het is aan de verzoeker om aan de hand van objectieve en concrete elementen en aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. U blijft op dit vlak in gebreke.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn.

Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en hierbij verwijst naar uw etnische afkomst, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie. Het gegeven dat u etnisch Hazara bent, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Het moet verder worden opgemerkt dat het mogelijk is om vanuit Kabul met burgerluchtvaart naar Bamyán, de provincie grenzend aan uw district, te reizen en dat het dus niet noodzakelijk is om via de weg te reizen. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamyán behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie wordt bestempeld als relatief vreedzaam en stabiel. Uit de provincie komt er nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten. De incidenten die er plaatsvinden, betreffen bovendien hoofdzakelijk niet aan het conflict gelieerde incidenten. Daarnaast vinden er ook doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen plaats. UN OCHA maakt geen melding van uitwaartse ontheemding uit de provincie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (“Vluchtelingenconventie”) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting en bespreekt het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Hij past de elementen van deze definitie toe. Hij benadrukt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker voert vooreerst aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, gezien hij behoort tot “een risicogroep dan wel een kwetsbare minderheidsgroep”. Verzoeker is immers een sjiitische Hazara, wiens ouders vroeg gestorven zijn. Daarom groeide hij op bij zijn oom. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij laaggeschoold is en in Afghanistan een landbouwer was. Verzoeker voert aan dat zijn profiel niet wordt betwist, doch dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker betwist verder de beoordeling in de bestreden beslissing dat zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de Hazara-commandant F. ongeloofwaardig is. Verzoeker vindt dat de motivering dat afbreuk wordt gedaan aan zijn geloofwaardigheid doordat hij deze feiten niet vermeldde bij aanvang van de procedure “*vrij kort door de bocht*”. Hij wijst erop dat hem tijdens het interview bij aanvang van de procedure werd gevraagd om zijn problemen ‘kort’ toe te lichten, dat hij er geen tegenstrijdige verklaringen aflegde en zijn vrees voor vervolging louter “*preciseerde*” tijdens het persoonlijk onderhoud. De vervolgingsfeiten dateren bovendien reeds van vier jaar terug en verzoeker leefde twee jaar in precare omstandigheden in Iran.

Uit de CGVS-vragenlijst blijkt bovendien dat hij zijn problemen met de taliban en de Kuchi wel degelijk vermeldde. Verzoekers nationaliteit, identiteit en herkomst, en profiel worden niet betwist, noch wordt in de bestreden beslissing betwist dat Hazara’s gerekruteerd kunnen worden om tegen de taliban te strijden. Verzoeker vindt tevens de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kon antwoorden op de vraag hoe hij wist dat F. hem wilde rekruteren en aldus zijn vrees niet concreet aannemelijk maakt, “*gebrekkig en geenszins afdoende*”. Hij wijst erop dat hij voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde over de commandant F. en dat “[s]lechts een kleine fractie van verzoekers verklaringen werden beoordeeld.” Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat hij F. wel degelijk persoonlijk gezien heeft, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert.

Verzoeker meent verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers vrees voor vervolging door de nomadische bevolkingsgroep Kuchi. Hij citeert uit informatie van UNHCR betreffende de problematiek van de Kuchi in onder andere zijn regio van herkomst. Hij meent dat “*ten onrechte wordt verzoekers vrees in de bestreden beslissing geminimaliseerd als een ‘conflict tussen Hazara en de nomadische Kuchi’s.*” Verzoeker legde hierover nochtans pertinente verklaringen af en citeert uit zijn notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekers vrees voor vervolging werd echter onvoldoende onderzocht en de bestreden beslissing bevat geen motivering hieromtrent.

Verzoeker gaat vervolgens in op de “*onveiligheid regio, familienetwerk niet voldoende beschikbaar, geen financiële mogelijkheid tot hervestiging*”. Hij geeft een korte theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en wijst erop dat hij een kwetsbaar profiel heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn beperkt familiaal netwerk en zijn financiële situatie. Verzoeker citeert verder uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” en het rapport “*General Situation in Afghanistan and Events in Kabul*” van het European Country of Origin Information Network van 3 augustus 2017 inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij concludeert hieruit dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Hij voert verder aan dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan “*aan zijn lot [zal] worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en hij de facto een IDP [wordt]*”.

Verzoeker betwist bovendien de motivering dat het mogelijk is om zijn regio te bereiken door vanuit Kabul met burgerluchtvaart naar Bamyān te reizen. Hij meent dat zijn rechten van verdediging, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, werden geschonden doordat hij hierover niet werd ondervraagd door de commissaris-generaal en verwijst naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie en het EHRM. Hij voert bovendien aan dat de bestreden beslissing niet motiveert hoe verzoeker vanuit Bamyān naar zijn regio dient te reizen en wijst erop dat reizen via de weg “*nog steeds riskant is*”. Hij citeert dienaangaande uit informatie over de veiligheidsrisico’s voor Hazara’s.

Verzoeker stelt bovendien dat het loutere feit dat hij zich in België en Iran kon vestigen, niet betekent dat hij zich in Afghanistan kan vestigen. Verzoeker citeert uit landeninformatie met betrekking tot de problemen voor terugkeerders om zich in Kabul en Afghanistan te vestigen en voert aan dat de commissaris-generaal de humanitaire gevolgen van het gewapend conflict in Afghanistan uit het oog verliest bij zijn analyse van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken aan het verzoekschrift:

- het artikel “*Hunted Hazaras travel ‘Death Road’ through Afghanistan*” van AFP van 5 december 2015 (stuk 2);
- het artikel “*25 commuters kidnapped by Taliban in Maidan/Wardak-Bamyān Highway*” van 6 oktober 2016 (stuk 3).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd. Hij voegt volgende documenten toe:

- een uittreksel uit het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update*” van mei 2018;

- een uittreksel uit het EASO-rapport “*Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis*” van juni 2018;
- een uittreksel uit het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation*” van december 2017;
- OCHA kaarten van Afghanistan: provincie Wardak, Kabul, Parwan en Bamyan.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Hij beperkt zich in wezen tot het volharden in een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de pertinente motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen over zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de Hazara-commandant F. ongeloofwaardig zijn. Het feit dat hij deze vervolgingsfeiten niet vermeldde bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (CGVS-vragenlijst, stuk 11), doet immers reeds op ernstige wijze afbreuk aan zijn vrees voor vervolging. Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn problemen bij aanvang van de procedure ‘kort’ diende toe te lichten en tijdens zijn persoonlijk onderhoud verder preciseerde, merkt de Raad op dat verzoeker er bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op werd gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Verzoekers ongeschooldheid noch het feit dat de vervolgingsfeiten vier jaar geleden plaatsvonden en hij twee jaar in preciaire omstandigheden in Iran leefde, kunnen een verschoning bieden voor dergelijke omissie. De samenwerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aanbrengt. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit niet het geval. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangebrachte vervolgingsfeiten.

Verzoeker kan verder gevolgd worden dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij verklaarde dat hij de Hazara-commandant F. persoonlijk gezien had, doch uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat verzoeker nooit persoonlijk contact heeft gehad met F., gelet op zijn verklaring dat “*We zagen elkaar niet om iets te zeggen, ik was bang als ik voor hem zou komen dat hij me zou meenemen*”. Verzoeker gevraagd hoe hij dan wist dat F. hem wou meenemen, verklaarde hij louter: “*Hij was een jihadpersoon. Hij was ervaren.*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10). Verzoeker baseert zich dus enkel op vermoedens, doch hij voert geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat F. daadwerkelijk van plan was om hem gedwongen te rekruteren. De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, doch er niet in slaagt deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoekers argumentatie dat Hazara’s gerekruteerd kunnen worden om tegen de taliban te strijden is, nog daargelaten het feit dat dit voor zijn relaas een louter blote bewering betreft, onvoldoende om aannemelijk te maken dat verzoeker daadwerkelijk gevisieerd wordt. Hij blijft in gebreke om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Wat verzoekers verweer betreft dat hij een vrees voor vervolging kent omwille van de nomadische bevolkingsgroep Kuchi, is de Raad van oordeel dat hij er andermaal niet in slaagt om deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing niet motiveerde hieromtrent, daar deze terecht oordeelde dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban en de Kuchi enkel betrekking hebben op de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoeker verklaarde immers dat hij het land ontvluchtte omwille van een aanval van de taliban en de Kuchi's op zijn dorp (*Ibid.*, p. 8), doch hij voert geen concrete of geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat hij hierbij persoonlijk werd geïsoleerd door deze groeperingen. Verzoekers verklaringen over de aanval op zijn dorp volstaan dan ook niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn profiel als laaggeschoolde landbouwer van Hazara-origine met een beperkt familiaal netwerk, toont hij evenmin aan dat hij hierdoor een risico zou lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met zijn profiel, doch in de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat louter verzoekers profiel als Hazara niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. De door verzoeker toegevoegde informatie over de veiligheidsrisico's voor Hazara's kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging omwille van de problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker immers geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

De door verzoeker neergelegde taskara van zijn vader kan de geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen, gelet op de motivering in de bestreden beslissing dat: *"Uw vaders taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie"*.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door hem geciteerde informatie heeft immers enkel betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en is verder dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse in de bestreden beslissing met betrekking tot de districten Behsud in de provincie Maidan Wardak is gebaseerd.

De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota blijkt dat verzoeker vanuit Kabul met burgerluchtvaart naar Bamyān kan reizen en van daaruit zijn provincie kan bereiken. Verzoeker voert aan dat de weg van Bamyān naar zijn regio “*nog steeds riskant is*”, doch hij toont niet *in concreto* aan dat hij enkel deze weg kan nemen om zijn regio van herkomst te bereiken. Bovendien merkt de Raad op dat de door verzoeker toegevoegde informatie betreffende de onveiligheid op de weg tussen Bamyān en de provincie Maidan Wardak betrekking heeft op de jaren 2015-2016, terwijl uit de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan, die recenter is dan deze van verzoeker, niet blijkt dat er recent nog incidenten plaatsvonden op de weg tussen Bamyān en Maidan Wardak die erop wijzen dat er sprake zou kunnen zijn van een willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht het volgende omtrent de veiligheidssituatie in Bamyān: “*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamyān behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie wordt bestempeld als relatief vreedzaam en stabiel. Uit de provincie komt er nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten. De incidenten die er plaatsvinden, betreffen bovendien hoofdzakelijk niet aan het conflict gelieerde incidenten. Daarnaast vinden er ook doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen plaats. UN OCHA maakt geen melding van uitwaartse ontheemding uit de provincie.*” Verzoeker maakt aldus niet *in concreto* aannemelijk dat hij zijn regio van herkomst niet zou kunnen bereiken via Bamyān.

Waar verzoeker een schending van het hoorrecht aanvoert, op basis van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, merkt de Raad op dat het loutere feit dat de commissaris-generaal verzoeker niet confronteerde met bepaalde elementen, niet betekent dat hij zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren. Uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat de commissaris-generaal verplicht is de verzoeker een tweede maal te verhoren. De commissaris-generaal was *in casu* dan ook niet verplicht verzoeker, na zijn persoonlijk onderhoud van 19 juli 2017, opnieuw op te roepen voor verhoor. Het is bovendien niet duidelijk welke specifieke omstandigheden en gegevens verzoeker zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, nu de Raad op basis van de argumenten van het verzoekschrift en de nota met opmerkingen vaststelt dat verzoeker in staat is om via de provincie Bamyān zijn regio van herkomst te bereiken.

De Raad treedt bovendien de volgende motivering in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal bij:

“Bovendien wijst verwerende partij er op dat verzoeker ook vanuit Kabul wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst beschikt, in casu via de veilige districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie Parwan) (zie kaarten in bijlage 4). Ook de door verzoekende partij bijgebrachte informatie stelt dat de zogenaamde “Death Road” één van slechts twee wegen is om over de weg naar Hazarajat te reizen. Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat uit de COI met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincies Kabul en Parwan (zie bijlage 1 tot 3) niet blijkt dat zich in de districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie Parwan) een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voordoet en dat deze onveilig zouden zijn. Verwerende partij besluit dan ook dat verzoeker vanuit Kabul, hetzij vanuit de luchthaven, hetzij over de weg wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst, het district Hesa-e-awal Behsud van de provincie Wardak, beschikt.”

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zich niet in Afghanistan kan hervestigen, merkt de Raad op dat verzoeker afkomstig is uit het district Hesa-e-awal Behsud van de provincie Maidan Wardak en dat de veiligheidssituatie in dit district geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 48/2, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zodat geen toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief. Verzoeker verwijst naar algemene informatie met betrekking tot de precaire situatie voor terugkeerders en dat hij bij zijn aankomst in Kabul *de facto* als IDP dient te worden beschouwd, doch hij laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Kabul of zijn regio van herkomst het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Verzoekers verweer dat hij een kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn beperkt familiaal netwerk en zijn financiële situatie betreft immers een louter blote bewering. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker verklaarde van zijn geboorte tot zijn vertrek in 2013 in het district Hesa-e-awal Behsud van de provincie Wardak, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich er bij een terugkeer naar Afghanistan andermaal zou kunnen vestigen. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn profiel als Hazara, merkt de Raad op dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij omwille van zijn profiel een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio van herkomst plaatsvindt.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Hesa-e-awal Behsud in de provincie Maidan Wardak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP